

Arhim. dr. Nectarie Șofelea

Preot dr. Ștefan Zară

(coordonatori)

„APĂRĂTOAREI DOAMNE”

1400 DE ANI DE LA
CONSACRAREA LITURGICĂ
A IMNULUI ASCĂTIST

CUANTUL
DIEȚII

București

2 0 2 6

Redactor: Preot Radu HAGIU
Corector: Sebastian NAZĂRU
Concept grafic și copertă: Preot Radu HAGIU
Fotografii: George IONIȚĂ

Letrine desenate de Ana Maria ZARĂ

Fresce din biserica Mănăstirii Snagov – Arhiepiscopia Bucureștilor

Textul Acatistului Bunei Vestiri a fost preluat din
Ceaslov, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
„Apărătoarei Doamne” : 1400 de ani de la consacrarea liturgică a Imnului Acatist / arhim.
dr. Nectarie Șofelea, preot dr. Ștefan Zară (coord.). - București : Cuvântul vieții, 2026
ISBN 978-630-6738-29-8

I. Șofelea, Nectarie arhimandrit (coord.)
II. Zară, Ștefan (coord.)

2

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Editurii Cuvântul Vieții.
Orice reproducere, totală sau parțială, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii drepturilor de autor.

© 2026 Editura Cuvântul Vieții

Intrarea Miron Cristea nr. 9, Sector 4, București
+40 729 803 030
editura@arhiepiscopiabucurestilor.ro

Tiparul executat la Tipografia Cărților Bisericești
tipografia@patriarhia.ro

Paisprezece veacuri de biruință prin doxologie: Maica Domnului, „Zidul nebiruit” al credincioșilor

Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Anul mântuirii 2026 aduce cu sine un popas duhovnicesc de o semnificație aparte pentru întreaga Ortodoxie: împlinirea a paisprezece secole de când *Imnul Acatist al Bunei Vestiri* a răsunat pentru prima dată în cetatea Constantinopolului, devenind fundamentul imnografic al evlaviei mariologice în întregul spațiu ortodox. Această curgere neîntreruptă a timpului liturgic confirmă faptul că rugăciunea curată nu aparține doar cronologiei umane, ci este o prezență vie, care transfigurează veacurile, un ecou pământesc al doxologiei îngerești ce nu cunoaște apus. Cântarea neîntreruptă a *Imnului Acatist* arată că moștenirea sa cultural-duhovnicească, ce poartă în sine putere de reînnoire pentru oamenii din fiecare epocă, reprezintă o adevărată teofanie a Cuvântului. Jubileul *Imnului Acatist* nu reprezintă doar o celebrare a unui text liturgic, ci o aducere-aminte a unui moment providențial care a marcat destinul unui oraș și a oferit lumii cea mai profundă cântare doxologică adusă Maicii Domnului, unind într-un singur glas imnul de biruință cu cel de mulțumire.

În esența sa, *Imnul Acatist* constituie o sinteză dogmatică remarcabilă, în care teologia Înomenirii Fiului lui Dumnezeu se împletește cu imnografia recunoștinței, devenind astfel un îndreptar spiritual pentru orice suflet însetat de mântuire. Arhitectura sa teologică și spirituală este construită pe numărul simbolic *doisprezece*, ce oglindește deplinătatea apostolică. Cele douăzeci și patru de strofe, care alternează în Condace și Icoase, nu sunt simple unități metrice, ci trepte ale unei scări pe care sufletul urcă de la mirarea tainică a Bunei Vestiri până la contemplarea de pe urmă a Împărăției, asemenea scării din viziunea patriarhului biblic Iacob (*Facere* 28, 10-22). Această structură alfabetică (în originalul grecesc, fiecare strofă a *Imnului Acatist* începe cu o literă a alfabetului, în ordine de la α la ω), un veritabil abecedar al mântuirii, ne arată că întreaga lume și toate tainele limbajului uman trebuie să culmineze în lauda adusă Ziditorului tuturor prin mijlocirea celei care a devenit „chivot poleit cu Duhul”¹.

Retrospectiva istorică ne poartă către amurgul verii anului 626, când cetatea Constantinopolului era încercuită de o alianță a avarilor și a slavilor, care beneficiau de sprijinul militar al perșilor, aflați pe malul opus al Bosforului, într-o încheștare ce părea să pecetluiască sfârșitul Imperiului Roman de Răsărit.

Izvoarele epocii – printre care amintim poemul *Bellum Avaricum* al lui Georgios Pisides² și *Chronicon Paschale* – atestă faptul că răsturnarea dramatică a raportului de forțe în favoarea bizantinilor a fost rezultatul intervenției directe a Maicii Domnului, ocrotitoarea cetății. Acest ultim izvor amintit consemnează uimirea și teama inamicilor în fața unei prezențe supranaturale: se spune că însuși „necredinciosul Chagan”, conducătorul avarilor, a mărturisit în timpul luptei că a văzut „o femeie îmbrăcată cu strălucitor veșmânt, străjuind singură pe ziduri”³, în apărarea cetății. Această apariție minunată

¹ Acatistul Bunei Vestiri, Icos 12, în: *Ceaslov*, București, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2014, p. 348.

² Georgios PISIDES, *Bellum Avaricum*, 440-487, în: A. PERTUSI, *Giorgio di Pisidia. Poemi. I. Panegirici epici*, (Studia patristica et Byzantina, 7), Ettal, Buch-Kunstverlag, 1959, pp. 196-198.

³ L. DINDORF (ed.), *Chronicon paschale*, vol. 1, (Corpus Scriptorum Historiae Byzantinae), Bonn, Weber, 1832, p. 725.

a semănat confuzie în rândul asediatorilor, forțându-i să se retragă, după ce au încercat în zadar să distrugă capitala Imperiului Bizantin. Deși inamicii au incendiat suburbiile și biserici din jur – *Sfinții Cosma și Damian* sau *Sfântul Nicolae* –, cronica subliniază o minune covârșitoare: biserica din Vlaherne și sfântul veșmânt al Maicii Domnului au rămas cu desăvârșire neatinsse, căci vrăjmașii „nu au putut sub nicio formă să le vatăme pe cele de acolo”⁴, prin voia lui Dumnezeu și mijlocirea Maicii Sale.

Totodată, poetul Georgios Pisides, în al său *Bellum Avaricum*, surprinde momentul în care lupta transcende planul fizic, devenind o luptă nevăzută: „Cred că numai cea care a născut fără sămânță a întins arcul și a purtat scutul și, în mijlocul acelor nemaivăzute încleștări aflându-Se, lovea, rănea și întorcea tăișul sabiei”⁵. Această intervenție a avut loc tocmai acolo „unde Fecioara-Strateg își avea casa”⁶, la Vlaherne – cea biserică rămasă, prin minune, neatinsă de flăcări.

„Lupta văzută devenită nevăzută” este cheia în care trebuie citit *Imnul Acatist*. Într-un moment în care tăria armelor se arăta a fi neputincioasă, singura pavăză a rămas credința neclintită în „Zidul cel nebiruit”⁷. Sursele bizantine mărturisesc că, în acea noapte de veghe, Patriarhul Serghie (610-638), purtând cu evlavie icoana Mântuitorului și cinstitul veșmânt al Preacuratei, a condus poporul, în procesiune, pe zidurile cetății. Intervenția divină, manifestată prin furtuna care a risipit flota inamică în apele Cornului de Aur, a prefăcut deznădejdea în doxologie. Atunci, poporul a refuzat odihna, alegând „starea în picioare (*ἀκάθιστος*)”, pentru a-i cânta *Apărătoarei Doamne*. Cântarea troparului *Apărătoarei Doamne* a devenit, astfel, definitoriu pentru rolul Maicii Domnului de ocrotitoare a cetăților creștine, „Stratega nebiruită” în fața căreia orice asediu, văzut sau nevăzut, se risipește ca fumul.

⁴ *Chronicon paschale*, p. 726.

⁵ *Bellum Avaricum*, 451-454, pp. 196.

⁶ „... ὀπου / τὸν οἶκον εἶχεν ἡ στρατηγὸς Παρθένος”, *Bellum Avaricum*, 444-445, pp. 196.

⁷ Acatistul Bunei Vestiri, Icos 12, în: *Ceaslov*, p. 348.

Această teologie în stihuri a *Imnului Acatist* și-a găsit o întruchipare aparte în ținuturile românești, pe zidurile Mănăstirii Snagov din Arhiepiscopia Bucureștilor. Pământul țării noastre, adesea numit metaforic „Grădina Maicii Domnului”, a primit înrâurirea Bizanțului și a cultivat-o cu o evlavie specifică, în care rigoarea dogmatică se îndulcește prin sensibilitatea locală. Ctitoria voievodală, situată în inima ostrovului unde călugări dornici de isihie au ridicat, departe de vitregia vremurilor, între ape și codri, un loc de viețuire monahală⁸, adăpostește una dintre cele mai reușite reprezentări iconografice dedicate Acatistului. Legătura cu cetatea Constantinopolului este una fundamentală: pictura din pronaos, realizată în 1563 de meșterul Dobromir cel Tânăr, nu este doar artă, ci un act de continuitate spirituală și politică. Așa cum se menționează în studiile dedicate mănăstirii, această operă păstrează un „tip de angajament al monarhului, unsul lui Dumnezeu pe pământ, dar și cel care, apărând credința și tradiția Bisericii, apără buna rânduială a stăpânirii sale”⁹.

Valoarea picturii de la Snagov reiese din capacitatea sa de a exprima vizual imnul, fiecare literă a alfabetului devenind o treaptă a unei scări duhovnicești. Particularitatea Snagovului constă însă în taina Condacului 11. Acolo unde rigoarea bizantină ar fi cerut o reprezentare solemnă a Mântuitorului Hristos „șezând pe scaun și binecuvântând, și împrejurul Lui mulțime de îngeri; și din josul Lui ierarhi și cuvioși, ținând în mâini cărți deschise”¹⁰, pictorii de la Mănăstirea Snagov au ales să zugrăvească chipul Maicii Tandreții – *Eleousa* sau *Glykophilousa*. Această alegere reprezintă o mărturie a modului în care poporul român a trăit ocrotirea Maicii Domnului: nu ca pe o autoritate distantă, o simplă arhistrategă, ci ca pe o prezență maternă și mângâietoare, care se apleacă asupra suferințelor creștinilor, făcând din acestea prilej de sfin-

⁸ Vezi și † DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, „Cetatea lui Hristos dintre ape”, în: Sebastian NAZĂRU, Monahia Atanasia VĂEȚIȘI, *Mănăstirea Snagov: Istorie și Artă*, București, Ed. Cuvântul Vieții, 2011, pp. 4-5.

⁹ S. NAZĂRU, A. VĂEȚIȘI, *Mănăstirea Snagov...*, p. 123.

¹⁰ DIONISIE DE FURNA, *Erminia picturii bizantine*, București, Ed. Sophia, 2000, p. 143.

țire. Este locul în care măreția imperială a Bizanțului se contopește cu smerenia și duiosia sufletului românesc, într-o doxologie a tăcerii și a luminii line.

Teologia Bisericii Ortodoxe subliniază adesea caracterul euharistic al acestei laude: Acatistul Bunei Vestiri pregătește inima pentru primirea Cuvântului, curățind „cămărilor minții” prin repetiția salutului îngeresc: „*Bucură-te!*” (*Luca* 1, 28). Este o pedagogie a uimirii în care credinciosul devine contemporan cu Fecioara din Nazaret în clipa acceptării planului dumnezeiesc. Mai mult, *Imnul Acatist* reprezintă victoria definitivă a cuvântului teologic asupra tăcerii; prin fiecare „*Bucură-te!*”, noi rezonăm cu ascultarea Maicii Domnului, afirmând că moartea a fost învinsă de „Pântecele cel mai desfătat decât cerurile”¹¹.

La Snagov, această bogăție de înțelesuri capătă o profunzime aparte în liniștea ostrovului, unde apa ce înconjoară mănăstirea devine ea însăși o oglindire a curăției Maicii Domnului. Aici, Acatistul nu se citește doar din carte, ci se „citește” în culorile frescelor murale, a căror prezență tăcută confirmă că timpul rugăciunii este un prezent continuu.

Astfel, celebrarea a paisprezece secole de doxologie mariologică prin *Imnul Acatist* ne transformă pe toți în ctitori ai unui templu lăuntric, *Apărătoarea Doamnă* continuând să vegheze nu doar asupra zidurilor de piatră ale cetăților pământeste, ci mai ales asupra fragilului edificiu al sufletului omenesc, pe care îl păzește de „săgețile cele arzătoare ale vicleanului” (*Efeseni* 6, 16).

La acest ceas jubiliar, paisprezece secole de Acatist ne cheamă să redescoperim „starea în picioare” ca gest al demnității creștine și al responsabilității față de darul vieții. Într-o epocă a relativismului, a rămâne vertical în rugăciune înseamnă a reafirma apartenența noastră la valorile eterne. Să învățăm de la înaintașii noștri că nicio criză istorică nu este de netrecut atunci când este înțeleasă prin prisma doxologiei și a încrederii în purtarea de grijă a Maicii lui Dumnezeu.

¹¹ Axion la Liturgia Sfântului Vasile cel Mare, „De tine se bucură..”, cf. *Liturgier*, București, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2012, p. 256.

În fața noilor asedii ale acestui veac, când pacea lumii pare din nou amenințată, iar certitudinile materiale se prăbușesc, *Imnul Acatist* rămâne singura pavăză ce nu poate fi străpunsă. Concluzia acestor paisprezece secole nu este una a resemnării, ci a unei biruințe lăuntrice: adevărata *cetate nebiruită* este sufletul în care locuiește Dumnezeu. Jubileul anului 2026 ne găsește astfel numărând nu doar veacurile, ci și binecuvântările unei ocrotiri care nu a încetat niciodată. Sub acoperământul celei mai presus de ceruri, istoria nu mai reprezintă un șir de conflicte, ci un drum al mântuirii, pe care înaintăm cu fruntea sus, știind că „toată nădejdea noastră spre Tine o punem”¹².

Lumina frescelor de la Snagov și răsunetul rugăciunii de la Constantinopol să fie pentru fiecare cititor un îndemn la speranță, o ancoră afundată în adâncul iubirii milostive a lui Dumnezeu!

Sub ocrotirea celei care este „raza Luminii celei neapuse”¹³, să pășim cu încredere în cel de-al cincisprezecelea veac de laudă, rostind cu inimă curată: *Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!*

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

¹² Rugăciune din cadrul Pavcerniței Mari, în: *Ceaslov*, p. 190.

¹³ Acatistul Bunei Vestiri, Icos 11, în: *Ceaslov*, p. 347.

Imnul Acatist al Bunei Vestiri **între dogma Întrupării și apărarea Cetății.** **O perspectivă teologică și filologică**

Arhimandrit dr. Nectarie Șofelea
 Preot dr. Ștefan Zară

Exordium: *Imnul Acatist* ca teofanie și ancoră a eternității în istorie

Într-o lume marcată de o accelerată efemeritate, *Imnul Acatist* al Bunei Vestiri rămâne o „ancoră a sufletului” (*Evrei* 6, 19) care ne ancorează în însăși veșnicia lui Dumnezeu prin valurile istoriei, o mărturie a modului în care rugăciunea poate transfigura timpul cronologic (*χρόνος*) în timp mântuitor (*καιρός*).

Considerat pe drept cuvânt „apogeul genului poetic bizantin”¹, *Imnul Acatist* a influențat profund toate tradițiile literare în care a fost tradus, de la latină și siriacă până la slavonă și română². Studiile elaborate pe seama sa

¹ Gheorghiuță-Mădălin CIOBANU, „Teologia imnografică a sărbătorii Bunei-Vestiri reflectată în Imnul-Acatist: analiză teologico-literară”, în: Pr. Viorel SAVA (coord.), *Discursul teologic, cuvântul care zidește și vindecă. Valențe ale cercetărilor doctorale actuale. Simpozionul Internațional „Studia Theologica Doctoralia”, ediția a XVI-a*, Iași, Ed. Doxologia, 2024, p. 170.

² Emanuela TIMOTIN, „The Seventeenth-Century Romanian Tradition of the Akathistos Hymn. Between Variation and Standardisation”, în: Emanuela TIMOTIN, Lidia COTOVANU, Ovidiu OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition. The History of a Liturgical Masterpiece between Text and Image*, vol. II, (Études byzantines et post-byzantines. Supplementa, 5/2), Heidelberg, Herlo Verlag, 2024, p. 215.

evidențiază că forța textului rezidă în capacitatea de a sta la intersecția diverselor domenii de cercetare, de la istorie și filologie la muzica liturgică și istoria artei³.

Însă acest text imnografic nu se înfățișează cercetătorului de astăzi doar ca un vestigiu filologic, ci ca o prezență liturgică vie, ce poartă în sine puterea de reînnoire a omului în fiecare epocă. *Imnul Acatist* este o „expresie a credinței Bisericii în Întrupare”⁴, servind drept instrument dogmatic într-o perioadă de intense dispute hristologice. S-a subliniat, în acest sens, că textul a fost conceput drept o „reafirmare a identității Maicii Domnului ca *Theotokos*”, Născătoare de Dumnezeu, în strânsă legătură cu deciziile Sinoadelor Ecumenice de la Efes și Calcedon⁵, această „reacție la controversa nestoriană” mărturisind unitatea Persoanei lui Hristos imediat după Sinodul de la Efes din 431⁶.

Astfel, acest text imnografic devine o sinteză teologică în care Fecioara Maria este inextricabil legată de iconomia mântuirii, ea fiind nu doar sălaș preacurat al Cuvântului, ci și împreună-lucrătoare la taina mântuirii prin acceptul său liber: „Fie mie după cuvântul tău!” (*Luca* 1, 38).

I. Nașterea *Imnului Acatist*: Fecioara Maria – Născătoare de Dumnezeu

Caracterizat de o densitate teologică remarcabilă, *Imnul Acatist* reprezintă punctul de întâlnire dintre istoria dramatică a Bizanțului și mistagogia sacră. Denumirea sa – ἀκάθιστος, provenită din prefixul privativ α- și verbul καθίζω („a șede”) – impune o asceză a verticalității, semnificând faptul că „în timpul cântării imnului nu se stă jos, pe scaun, ci în picioare”⁷; spre deosebire

³ Emanuela TIMOTIN, Lidia COTOVANU, Ovidiu OLAR, „Introduction”, în: E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition. The History of a Liturgical Masterpiece between Text and Image*, vol. I, (Études byzantines et post-byzantines. Supplementa, 5/1), Heidelberg, Herlo Verlag, 2024, pp. 15-16.

⁴ Leena Mari PELTOMAA, *The Image of the Virgin Mary in the Akathistos Hymn*, Brill, Leiden, 2001, p. 49.

⁵ L.M. PELTOMAA, *The Image of the Virgin Mary...*, pp. 54-58.

⁶ L.M. PELTOMAA, *The Image of the Virgin Mary...*, pp. 54-58.

⁷ Lucia TOADER, „Imnul Acatist – scriere literară și teologică”, în: *Revista de Istorie și Teorie Literară*, 1-2 (2008), p. 1.

de alte cântări, „încă din Antichitate, el era cântat și ascultat în picioare, în semn de maximă reverență”⁸. Săvârșirea imnului în picioare indică o atitudine de veghe, subliniind rolul Fecioarei Maria de martor activ al iconomiei divine⁹. Această stare neptică-achimită în fața tainei Înomenirii Fiului lui Dumnezeu subliniază caracterul său de doxologie neîncetată, o rugăciune care, deși cristalizată în contextul asediilor Constantinopolului, s-a generalizat prin profunzimea sa dogmatică, devenind un model imnografic insuperabil. Această verticalitate nu este doar fizică, ci și spirituală, reflectând starea credinciosului în fața tainei Născătoarei de Dumnezeu. Această dimensiune doxologică a fost preluată și în poezia bizantină ulterioară, în care poeți precum Ioan Geometrul au utilizat tehnica „salutărilor” (*χαίρεισμοί*) și metaforele mariologice din Acatist pentru a crea imne encomiastice de o înaltă expresivitate literară¹⁰. Din perspectivă muzicală, această rigoare liturgică este susținută de o tradiție melodică extrem de elaborată, aparținând genului papadic (*παπαδικόν μέλος*), care a cunoscut o dezvoltare spectaculoasă în timpul renașterii paleologe¹¹.

Legătura sa indisolubilă cu protecția divină a Cetății este atestată de evenimentele din anul 626, când, în timpul asediului avaro-slavo-persan, patriarhul Serghie (610-638) a purtat icoana Maicii Domnului pe zidurile Constantinopolului, poporul petrecând întreaga noapte în picioare în semn de mulțumire, act ce a pecetluit denumirea de „Acatist”. Acest eveniment istoric rămâne fundamentul liturgic al imnului¹². L.M. Peltomaa arată însă că imnul

⁸ Ermanno TONIOLO, *Acatistul Maicii Domnului explicat. Imnul și structurile lui mistagogice*, prez. și trad. de diac. Ioan I. Ică jr, Sibiu, Ed. Deisis, 2009, p. 280.

⁹ L.M. PELTOMAA, *The Image of the Virgin Mary...*, p. 22.

¹⁰ Maria TOMADAKI, „The Reception of the Akathistos Hymn in Byzantine Poetry”, în: E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition*, I, p. 26.

¹¹ Nicolae GHEORGHÎȚĂ, „The Musical Tradition of the Akathistos Hymn from the Thirteenth to the Nineteenth Centuries: A Diachronic Survey”, în: E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition*, II, p. 18.

¹² Archim. Policarp CHIȚULESCU, „Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε («Réjouis-toi, Épouse inépousée!»). Contributions à l'histoire de l'impression des Acatistes en Valachie, dans la seconde moitié du XVIIe siècle”, în: E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition*, I, p. 221.

nu a fost compus anume pentru evenimentul din 626, ci a fost folosit atunci ca un text deja consacrat, a cărui vechime ajunge până la mijlocul secolului al V-lea, fiind inițial legat de sărbătoarea Nașterii Domnului¹³. Victoria care a urmat a fost atribuită intervenției directe a „Apărătoarei Doamne”, transformând imnul dintr-o odă a Bunei Vestiri într-o cântare de mulțumire pentru salvarea cetății.

Astfel, dincolo de valoarea sa istorică, *Imnul Acatist* a rămas în conștiința Bisericii ca o pavăză duhovnicească, dând mărturie că „cetatea nebiruită” se zidește pe fundamentul doxologiei și al încrederii în neconținută purtare de grijă a Maicii lui Dumnezeu. Acest rol protector este vizibil și în manuscrise de lux precum celebrul *Princeton – Garrett MS 13*, în care textul și miniaturile au fost concepute pentru a exprima recunoștința față de Preasfânta Fecioară în momente de cumpănă politică. Dedicăția către domnitorul Radu Mihnea (domn al Țării Românești între 1601-1602, 1611-1616, 1620-1623 și al Moldovei între 1616-1619 și 1623-1626), care apare la f. 25^v, confirmă faptul că manuscrisul a fost conceput ca un dar diplomatic de o înaltă ținută artistică, menit să ateste legăturile strânse dintre ierarhia eclesială de origine greacă și curtea domnească din Țările Române¹⁴.

Din perspectivă academică, studiul acestui monument de cultură implică o abordare pluridisciplinară, situată la intersecția dintre text, melos și imagine. Cercetările recente subliniază că istoria acestei „capodopere liturgice” este una a echilibrului fin între rigoarea manuscrisului și libertatea expresiei artistice¹⁵. Structura sa duală – prima parte istorică (condacele și icoasele 1-6) și a doua parte dogmatică (condacele și icoasele 7-12) – funcționează ca un tot unitar care „ghidează mintea de la evenimentul istoric al Bunei Vestiri către înțelesurile metafizice ale prezenței lui Dumnezeu în lume”¹⁶. În iconografie,

¹³ L.M. PELTOMAA, *The Image of the Virgin Mary...*, pp. 113-114.

¹⁴ Ovidiu OLAR, „A Post-Byzantine Calligrapher: Luke of Cyprus”, în: E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR (eds.), *The Akathistos Hymn in Byzantine and Post-Byzantine Tradition*, II, p. 81.

¹⁵ Cf. E. TIMOTIN, L. COTOVANU, O. OLAR, „Introduction”, pp. 15-16.

¹⁶ G.-M. CEOBANU, „Teologia imnografică...”, p. 165.

Icosul 11

Făclie primitoare de lumină, care strălucește celor din întuneric, o vedem pe Preasfânta Fecioară, că, aprinzând în sine Lumina cea nematerialnică, călăuzește spre cunoașterea lui Dumnezeu pe toți, luminându-le mintea cu strălucirea ei și primind cinstire prin cântarea aceasta:

Bucură-te, raza Soarelui Celui duhovnicesc;
 Bucură-te, strălucirea Luminii celei neapuse;
 Bucură-te, fulgerul care luminezi sufletele;
 Bucură-te, cea ce îngrozești pe vrăjmași ca un tunet;
 Bucură-te, cea din care a răsărit Strălucirea cea cu multă
 lumină;
 Bucură-te, cea ce ai izvorât râul cel cu ape multe;
 Bucură-te, cea ce ne-ai înfățișat chipul cristelniței;
 Bucură-te, cea ce curățești întinăciunea păcatului;
 Bucură-te, baia care speli conștiința;
 Bucură-te, paharul care dai gust bucuriei;
 Bucură-te, mirosul bunei mireme a lui Hristos;
 Bucură-te, viața veseliei celei de taină;
 Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

CUPRINS

pagina 5

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
PAISPREZECE VEACURI DE BIRUINȚĂ PRIN
DOXOLOGIE: MAICA DOMNULUI, „ZIDUL NEBIRUIT” AL
CREDINCIOȘILOR

pagina 11

Arhimandrit dr. Nectarie Șofelea, Preot dr. Ștefan Zară
IMNUL ACATIST AL BUNEI VESTIRI ÎNTRE DOGMA
ÎNTRUPĂRII ȘI APĂRAREA CETĂȚII. O PERSPECTIVĂ
TEOLOGICĂ ȘI FILOLOGICĂ

pagina 31

ACATISTUL BUNEI VESTIRI A PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI
DE DUMNEZEU ȘI PURUREA FECIOAREI MARIA

pagina 83

ACATISTUL BUNEI VESTIRI. VERSIUNEA ANTIM
IVIREANUL (1698)